

Tämä tutkistelu on sapatiksi 29.8.2026

Rakkauden innoittama palvelutyö

Muistojae: *”Kirjoitin teille suuressa tuskassa, sydän raskaana ja kyynelsilmin, mutta en aiheuttaakseni teille surua, vaan osoittaakseni, kuinka suurta rakkautta tunnen erityisesti teitä kohtaan.” (2. Kor. 2:4.)*

Avaintekstit:

2. Kor. 1:3–14
2. Kor. 2:17
2. Kor. 4:2
1. Kor. 16:5–7
2. Kor. 7:5–13
2. Kor. 2:5–17

Apostoli Paavalilla ei aina ollut kovin helppoa. Kohtaamiensa vankilan ja hengenvaarallisten tilanteiden lisäksi hän kirjoitti: ”Olen juutalaisilta viisi kertaa saanut yhtä vaille neljäkymmentä ruoskaniskua, kolmesti olen saanut raippoja, kerran minua on kivitetty, kolme kertaa olen joutunut haaksirikkoon, olen ajelehtinut meressä vuorokauden. Olen yhtenäen ollut matkoilla, olen ollut vaarassa hukkua jokiin ja joutua rosvojen käsiin, vaarassa niin maanmiesteni kuin vierasheimoisten joukossa, vaarassa kaupungissa ja autiomaassa, vaarassa merellä, vaarassa valeveljien parissa. Olen raatanut ja nähnyt vaivaa, valvonut paljon, kärsinyt nälkää ja janoa, paastonnut usein, palellut vähissä vaatteissa. Kaikkien näiden hankaluuksien lisäksi minua joka päivä painaa huoli kaikista seurakunnista.” (2. Kor. 11:24–28.)

Paavalin kirjeissä korinttilaisille näemme osan häntä painavasta ”huolesta”, jota hän tunsu tätä seurakuntaa kohtaan. Kaiken tämän keskellä hänen rakkautensa heitä kohtaan ei kuitenkaan koskaan kadonnut, aivan kuten Kristuksen rakkaus meitä kohtaan ei koskaan katoa. Itse asiassa Paavali oppi Jeesukselta rakastamaan seurakuntaa tavalla, joka heijastelee Jeesuksen rakkautta meitä kohtaan (2. Kor. 5:14; ks. 1. Kor. 11:1).

KIITOLLISUUS

Lue 2. Kor. 1:3–7. Mikä on tämän tekstin mukaan syy Paavalin kiitollisuuteen?

Paavalin kiitollisuus keskittyy lohdutukseen, jonka Jumala antaa kärsiville. Tässä tekstijaksossa verbi *lohduttaa* (*parakaleō*) ja substantiivi *lohdutus* (*paraklēsis*) esiintyvät kreikankielisessä alkutekstissä kymmenen kertaa, Toisessa korinttilaiskirjeessä yhteensä peräti 29 kertaa. Joka kolmas kerta siis tässä tekstijaksossa. Jumalasta sanotaan, että hän on ”armahtava Isä ja runsaan lohdutuksen Jumala” (2. Kor. 1:3–4).

Jumalalta saatua lohdutusta ei tule pitää vain itsellään (2. Kor. 1:4–5). Vain kärsivä sydän, joka on saanut ottaa vastaan Jumalan lohdutuksen, voi tehokkaasti lohduttaa myös muita kärsiviä.

Paavali pystyi lohduttamaan muita, koska hän itse oli kärsimyksissään saanut lohdutusta Jumalalta. ”Jos me olemme ahdingossa, se koituu *teille* lohdutukseksi ja pelastukseksi. Jos saamme lohdutusta, myös *te* rohkaistutte kestämään samoja kärsimyksiä, joita me saamme kokea.” (2. Kor. 1:6; korostus lisäty.) Tämä on rakkautta!

Mistä Paavali kiittää 2. Kor. 1:8–11?

Paavali puhuu suunnattomista ja ylivoimaisista vaikeuksista, jotka saivat hänet ja hänen työtoverinsa pelkäämään, että heidän loppunsa oli tullut (2. Kor. 1:8). Hetken ajan he ajattelivat, että ylösnousemus oli heidän ainoa toivonsa. Jumala kuitenkin pelasti heidät, ja tilanne muuttui (2. Kor. 1:10). He ovat siirtyneet kuoleman pelosta (2. Kor. 1:8) kirjoittamattomaan toivoon siitä, että Jumala pelastaisi heidät jälleen (2. Kor. 1:10). Jumalan voitot menneisyydessä antavat meille luottamusta siihen, että hän tekee samoin myös tulevaisuudessa. Jumala käyttää kärsimyksiä opettaakseen meitä luottamaan häneen. Vaikeudet voivat johtaa meitä kohti hengellistä kypsyyttä, ainakin siinä määrin kuin annamme niiden vetää meitä lähemmäksi Jumalaa. Paavalin kiitollisuus tuo esiin myös esirukouksen voiman sekä sen kiitollisuuden tunteen, jota koemme Jumalan suoman pelastuksen vuoksi (2. Kor. 1:11).

Mikä on auttanut sinua selviytymään kärsimyksistä, joita me kaikki josain muodossa kohtaamme?

YKSINKERTAISUUS JA VILPITTÖMYYS

Ellisessä osiossa opimme, että Paavalin rakkaus korinttilaisia kohtaan ilmeni siinä, että hän lohdutti heitä heidän vaikeuksissaan, aivan kuten hän oli itse saanut lohdutusta Jumalalta omista vaikeuksissaan (1. Kor. 1:1–11). Nyt näemme, että hänen rakkautensa heitä kohtaan ilmeni myös siinä rehellisyydessä, jota hän ja hänen työtoverinsa osoittivat Korintin seurakunnan jäsenille.

Lue 2. Kor. 1:12–14 huomioiden 2. Kor. 2:17 ja 2. Kor. 4:2. Miten Paavalin vilpittömyys ilmaisee hänen rakkautensa korinttilaisia kohtaan?

Paavali esittelee 2. Kor. 1:12–14 teesin, jota hän tulee kehrittelemään kirjeessä tästä eteenpäin. Jotkut korinttilaiset ovat kyseenalaistaneet hänen rehellisyytensä ja apostolisuutensa. Heidän mielestään Paavali oli luonteeltaan epäroiva ja ailahteleva, mikä ei sopinut apostoliseen palvelutehtävään. Vastauksena tähän Paavali korostaa, että hän ja hänen työtoverinsa käyttäytyivät heitä kohtaan äärimmäisen rehellisesti.

Paavalin ja hänen työtovereidensa käyttäytymistä kuvataan kahdella sanalla: yksinkertaisuus ja vilpittömyys (2. Kor. 1:12). Termi ”yksinkertaisuus” tulee kreikankielisestä sanasta *haplotēs*. Sitä käytetään tässä ilmaisemaan henkilökohtaista rehellisyyttä puheessa tai käyttäytymisessä; lyhyesti sanottuna se paljastaa motiivien puhtauden (Ef. 6:5, VKR; Kol. 3:22, VKR). Termi ”vilpittömyys” (kreikankielisestä sanasta *eilikrineia*) viittaa myös rehellisyyteen ja motiivien puhtauteen.

Korinttilaiset eivät olisi saaneet epäillä Paavalin aikomusten puhtautta. Hän tekee selväksi, että hänen käyttämänsä yksinkertaisuus ja vilpittömyys ovat peräisin Jumalalta: ”— olemme noudattaneet Jumalan vaatimaa yksinkertaisuutta ja vilpittömyyttä.” (2. Kor. 1:12, korostus lisätty.) Samassa jakeessa Paavali väittää edelleen, että näitä palvelutehtävän ominaisuuksia on ”ohjannut Jumalan armo”.

Paavalin vastustajat näyttävät tulkinneen hänen sanansa väärin aiemmissa kirjeissä (2. Kor. 1:13–14). Paavali vakuuttaa, että hänen aikomuksensa olivat selkeät ja ymmärrettävät. Hän oli varma, että hänen sanojensa, aikomustensa ja tekojensa rehellisyys tulisi selväksi ”Herramme Jeesuksen päivänä” (2. Kor. 1:14).

Mitä kokemuksia sinulla on siitä, että sinun motiivejasi tai aikomuksiasi, olivatpa ne kuinka hyviä ja vilpittömiä tahansa, on kyseenalaistettu tai haastettu?

SUUNNITELMIEN MUUTTAMINEN RAKKAUDEN VUOKSI

Jotkut Korintissa epäilivät Paavalin aikomuksia ja rakkautta. Nyt tarkastelemme yhtä syytä: Paavalin muuttuvia matkasuunnitelmia (2. Kor. 1:15–2:4).

Lue 1. Kor. 16:5–7. Mikä oli Paavalin alkuperäinen matkasuunnitelma?

Paavali oli ollut aiemmin Korintissa. 1. Kor. 16:5–6 mukaan hän aikoi kulkea Makedonian kautta palatessaan Korinttiin ja ehkä jäädä talveksi sinne. Korintista hän aikoi mennä Juudeaan mukanaan sekä Makedoniassa että Akhain, Galatian ja Aasian provinseissa kerätyt lahjoitukset, jotka oli tarkoitettu Jerusalemin köyhille. Hän kuitenkin muutti suunnitelmiaan, koska Timoteus toi Korintista huonoja uutisia (1. Kor. 4:17; 1. Kor. 16:10; 2. Kor. 1:1).

Paavali aikoi mennä Efesoksesta suoraan Korinttiin ja käsitellä siellä Timoteuksen raportoimia asioita. Uusi reitti olisi Efesos–Korinti–Makedonia–Korinti–Juudea (2. Kor. 1:15–16). Hän meni Efesoksesta Korinttiin, mutta palasi sitten takaisin Efesokseen. Hänen suunnitelmansa muuttuivat. Hän ei palannut Korinttiin, kuten oli suunnitellut, ainakaan heti, koska hänen viimeisin vierailunsa ei ollut sujunut hyvin. Niinpä hän palasi Efesokseen ja kirjoitti heille sen sijaan kirjeen. Hän halusi mieluummin lähettää kirjeen kuin riskeerata tilanteen pahenevan uuden vierailun vuoksi (2. Kor. 2:1, 3).

Paavalin aiomukset hänen viimeisellä vierailullaan tulkittiin väärin. Jotkut Korintissa sanoivat, että Paavali oli epäluotettava ja että hän ei rakastanut heitä tarpeeksi (2. Kor. 1:17). Vastauksessaan näihin syytöksiin Paavali ohjasi korinttilaisten huomion Kristuksen evankeliumiin. Hän oli uskollinen aikomukselleen vierailla korinttilaisten luona parhaalla mahdollisella hetkellä, aivan kuten Jumala oli ollut uskollinen täyttäessään lupauksensa heille Kristuksen kautta (2. Kor. 1:18–22).

”Ovathan Jumalan lupaukset, niin monta kuin niitä on, saaneet hänessä vahvistuksen. Siksi mekin vastaamme hänen kauttaan: ’Aamen’, Jumalan kunniaksi.” (2. Kor. 1:20.)

Paavalin vastaus ei siis ollut sekavaa sekoitusta ”kyllä” tai ”ei” riippuen tilanteesta, kuten he sanoivat, vaan se oli aina kyllä, aivan kuten Jumalan työ Kristuksessa on aina ”kyllä” (2. Kor. 1:19).

Niinpä Paavali kirjoitti korinttilaisille kirjeen sen sijaan, että olisi käynyt heidän luonaan, koska hän rakasti heitä vilpittömästi, eikä päinvastoin. (2. Kor. 2:4). Toinen vierailu heti aiemman tuskallisen vierailun jälkeen olisi aiheuttanut heille lisää mielihapaa eikä iloa, jota hän halusi läsnäolollaan tuoda (2. Kor. 1:24; 2. Kor. 2:3). Kuinka helposti hänen aikomuksensa tulkittiinkaan väärin.

ANTEEKSIANTO JA RAKKAUDEN OSOITTAMINEN

Sen sijaan, että Paavali olisi käynyt korinttilaisten luona toisen kerran, hän lähetti Efesokseen palattuaan kirjeen, joka tuli tunnetuksi ”ankarana kirjeenä” ja ”kyynelkirjeenä” (ks. 2. Kor. 2:3–4; 2. Kor. 7:8, 12).

Lue 2. Kor. 7:5–13. Mitä kirjeestä seurasi, ja miten Paavali reagoi siihen?

Paavali ja Titus tapasivat myöhemmin Makedoniassa, jossa Paavali kuuli Titukselta erinomaisen uutisen, että hänen voimalliset sanansa olivat tuottaneet myönteisiä tuloksia. Tämä ilahdutti kovasti apostolin sydäntä. Jos aiemmin jotkut korinttilaiset olivat asettuneet Paavalia vastaan, nyt seurakunta asettui hänen puolelleen. Kuinka tärkeää onkaan tukea johtajamme. Seurakunnan jäseninä voimme helpottaa heidän työtään huomattavasti.

Lue 2. Kor. 2:5–11. Mikä on tämän tekstin keskeinen ajatus?

Tämä teksti liittyy seurakuntakuriin. Raamatuntutkijat väittelevät siitä, onko kyseinen rikoksentekijä 1. Kor. 5:1–5 mainittu insestiin syyllistynyt mies vai joku muu henkilö, joka vaikutti seurakunnan jäseniin, kun he syyttivät Paavalia epäjohtonmukaiseksi ja sanoivat, että heidät jätettiin huomiotta Paavalin tehdessä matkustuspäätöksensä. Asiayhteys näyttää tukevan jälkimmäistä vaihtoehtoa. Tämän tekstin tärkein opetus koskee kuitenkin sitä, miten seurakunnan tulisi suhtautua syntiin langenneeseen henkilöön.

Kyseinen teksti opettaa, että seurakuntakurin tarkoituksena on syntisen ennallistaminen: anteeksianto ja rakkauden osoittaminen uudestaan tätä kohtaan (2. Kor. 2:6–8, 10). Teksti viittaa myös siihen, että seurakuntakuri voi olla tuskallista, mutta se on välttämätöntä. Vaikka seurakunnan jäsenet olisivatkin hyvää tarkoittavia ja haluaisivatkin kallistua ”armon” puolelle, jotkut seurakunnat eivät kuitenkaan ehkä koskaan kohtaa tai käsittele räikeää tai jopa julkista syntiä. Toisaalta toiset voivat olla hyvin jäykkiä, anteeksiantamattomia ja ankaria. Synnintekoon tulee puuttua, mutta rakkaudella. Niinpä Paavali kehotti seurakuntaa osoittamaan rakkautensa rikoksentekijää kohtaan uudelleen (2. Kor. 2:8), koska hän itse rakasti seurakuntaa (2. Kor. 2:4)!

Seurakunta pystyi rakastamaan rikoksentekijää (2. Kor. 2:8), koska se oli itse Jumalan rakkauden kohde. Mitä tämä opettaa meille rakkaudesta?

VOITTO KRISTUKSESSA

Lue 2. Kor. 2:12–13. Minne Paavali meni kirjoitettuaan heille ”ankaran kirjeen”? Mitä hän siellä teki?

Paavalin sydän oli levoton, kun hän odotti Titusta (2. Kor. 7:5–6). Levottomuudesta huolimatta hän ei voinut lakata puhumasta Jeesuksesta (2. Kor. 2:12). Hän rakasti Jeesusta niin paljon. Tuolloin hän ei vielä tiennyt kirjeensä lopputuloksia. Hän oli innokas näkemään Tituksen ja kuulemaan korinttilaisten reaktion.

Paavalin työ Troaksessa oli menestyksestä, mutta ”hän ei voinut jäädä sinne pitkäksi aikaa. Huoli ’kaikista seurakunnista’ ja erityisesti Korintin seurakunnasta painoi raskaana hänen sydäntään. Hän oli toivonut tapaavansa Tiituksen Troaksessa ja kuulevansa häneltä, kuinka Korintin veljille lähetetyt neuvon ja nuhteen sanat oli vastaanotettu, mutta tässä hän pettyi. ’Minä en saanut lepoa hengessäni’, hän kirjoitti tästä tapauksesta, ’kun en tavannut Tiitusta, veljeäni.’ Niinpä hän lähti Troaksesta ja siirtyi Makedoniaan. Siellä hän Filippiin kaupungissa tapasi Timoteuksen.” (6AO 226.)

Lue 2. Kor. 2:14–17. Miten Paavali reagoi, kun hän tapasi Tituksen Makedoniassa ja kuuli korinttilaisten myönteisestä suhtautumisesta?

Paavali vakuuttaa iloiten, että Jumala ”aina kuljettaa meitä Kristuksen voittoaattossa” (2. Kor. 2:14). Miten ihmeellinen lausunto! Kristuksen läsnäolosta täyttynyt sydän ”kaikkialla levittää Kristuksen tuntemisen tuoksua” (2. Kor. 2:14).

Paavali iloitsi Kristuksessa, koska ankara kirje kantoi hedelmää, jota hän halusi korjata (2. Kor. 7:5–9). Tämä on suuri voitto. Samaan aikaan Paavali vahvistaa jälleen vilpittömyytensä Kristuksen apostolina (2. Kor. 2:17; 2. Kor. 1:12). Tämän tekstin mukaan uskollinen Kristuksen palvelija eroaa väärästä palvelijasta siinä, että jälkimmäinen levittää evankeliumia oman edun tavoittelemiseksi, kun taas edellinen saarnaa Jumalan sanaa rakastaen koko sydämeään Kristusta.

Mikä motivoi sinua kaikessa, mitä teet, etenkin kun teet sitä Jeesuksen nimessä?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Ellen G. White, *Alfa ja omega*, osa 6, s. 226–233 tai *Apostolien teot*, s. 246–254.

”Suurimpia murheita kantaneet ovat usein niitä, jotka tuovat suurimman lohdutuksen muille ja tuovat mukanaan auringonpaisteen, minne ikinä menevätkin. Tällaisten ihmisten kärsimykset ovat tehneet heistä hillittyjä ja lempeitä; he eivät ole menettäneet luottamustaan Jumalaan ahdingon kohdatessa, vaan tarttuivat tiukemmin hänen suojelemaan rakkauteensa. Tällaiset ihmiset ovat elävä todiste Jumalan hellästä huolenpidosta.” (AG 122.)

”Pyhittynyt kristitty henkii alati valoa, lohtua ja rauhaa. Puhtaus, tahdikkaus, vaatimattomuus ja käyttökelpoisuus ovat hänelle tunnusomaisia. Hän on epäitsekkäään rakkauden valvonnassa, joka pyhittää hänen vaikutuksensa. Hänessä on Kristuksen täyteyttä, ja minne tahansa hän meneekin, hän jättää jälkeensä valoisan muiston.” (2AO 250.)

”Apostoli Paavali näki tarpeelliseksi nuhdella seurakunnassa esiintyvän vääryyden vuoksi, mutta hän ei menettänyt malttiiaan nuhdellessaan. Hän seilittää huolellisesti syyn toiminnalleen. Kuinka täsmällisesti hän toimikaan jättääkseen vaikutelman, että hän oli erehtyneiden ystävä! Hän sai heidät ymmärtämään, että heidän tuskansa tuotti hänellekin kipua. Hän jätti heidän mieleensä vaikutelman, että hän oli samalla puolella heidän kanssaan.” (EGW 6BC 1094.)

Keskustelunaiheita:

1. Paavali vahvistaa 2. Kor. 2:1–14 rehellisyytensä palvelutehtävässään. Miksi tällainen palvelutehtävä on niin tärkeää?
2. Mitä se, että Paavali muutti matkasuunnitelmaansa, kertoo meille joustavuuden tarpeellisuudesta kristillisessä palvelutehtävässä? Miksi on tärkeää olla avoin muutoksille, kun niitä tarvitaan?
3. Paavali kohtasi ahdistusta ja huolta palvelutehtävässään. Tämä osoittaa selvästi, että seurakunnan johtajat ovat ihmisiä, jotka ovat alttiita ahdistukselle niin kuin muutkin. Mitä seurakunnan jäsenet voivat tehdä helpottaakseen heidän toimiaan?
4. Paavali viittaa levottomuuteensa (2. Kor. 2:13) juuri ennen kuin mainitsee Kristuksen voittosaaton (2. Kor. 2:14). Miten hän saattoi puhua heikkoudestaan ja vahvuudestaan samanaikaisesti? Miten me voimme tehdä niin?